

отговаря на 94-ти псаломъ: „Venite, exaltemus Domino“.

Инвитацйо, лат. *invitatio* — покана.

Ингано, ит. *inganno* — лъжливото заключение, неочакваното разрешение на дисонанса.

Индексъ, лат. *index* — показалець (на съдържанието).

Индецизо, ит. *indeciso* — неопределено.

Инже сазъ, турски = „тънъкъ сазъ“. гл. сазъ.

Инженъосо, ит. *ingegnoso* — вдъхновено.

Инкалцандо, ит. *incalcando* — настоятелно, съ натискъ.

Ин-континуо, ит. *in continuo* — непрекъснато, постоянно.

Ин-корпо, ит. *in corpo* — съединение на нѣколко гласа въ единъ. Напр., *Canone in corpo* — затворенъ канонъ (на единъ редъ нотиранъ).

Инкуето, ит. *inquieto* — неспокойно.

Иночентементе, ит. *innocentemente* — наивно, невинно, безизкуствено.

Инспирация, фр. *inspiration* — вдъхновение, творческа дарба, която направлява духа на музиканта при създаването на една композиция.

Инструктивна музика се нарича тази, която преследва дидактически цели — музика за упражнение: етюдите и специалнитѣ упражнения.

Инструментална музика — изпълняваната само отъ музикални инструменти, музика — при която пѣнето е свършено изключено. Придружаваната и отъ инструменти гласова музика се нарича пакъ вокална. И. м., като абсолютно тоново изкуство, започва съ появата на новия стилъ — монодия съ инструменталенъ съпроводъ, и появата на операта. Усвършенствуването на музикалнитѣ инструменти гласва силно напредъ, презъ срѣдата на XVII столѣтие, И. м. и, вече въ симфонитѣ на Хайдн, оркестрътъ се очертава напълно въ своя съвременъ видъ — разширенъ и обогатенъ по-късно отъ Бетховена, Берлиоза, Вагнера, и въ най-ново време, главно отъ Рихардъ Штраусъ. Върху произхода и развитието на

И. м. подробности се намиратъ въ всѣка по-пространна история на музиката, но особено за препоръчване сж трудоветѣ на Василевски:

„Über die ältere Geschichte der Instrumentalmusik“, „Geschichte der Instrumentalmusik im XVI Jahrh.“ (Върху по-старата история на инструмент. музика“, „История на музиката въ XVI ст.“) и на Karl Nef: „Kъмъ историята на нѣмската инструментална музика въ втората половина на XVII ст.“ („Zur Geschichte der deutschen Instrumentalmusik i. d. 2 Hälfte des XVII Jahrh.“) — въ томоветѣ за 1902 (5-та прибавна тетрада) на списанието на М. М. Д.

Инструментално — това, що се отнася до стила, или техниката на инструментитѣ.

Инструментация — инструментирание или оркестриране — изкуството за разпредѣление на тоновия материалъ на една композиция между отдѣлнитѣ инструменти, по начинъ, щото да се обогати, чрезъ това разпредѣление и групиране, звучността и колоритността, що има всѣки отдѣленъ инструментъ, и да се получатъ ония звукови багри и краски, които сж нуждни на компониста за изразяване. При творческия процесъ компонистътъ създава творбата, имайки предвидъ цѣлия оркестровъ апаратъ, но първично той скицира, отбелязва въ едри черти само разпредѣлението на инструментитѣ, и едва при И. той прави пълно, подробно разпредѣление на партиитѣ между отдѣлнитѣ инструменти, така че, използвайки характера, обема и групирането имъ, да предаде още по-голѣма изразителностъ на идентѣ, които е вложилъ въ творението си. Начинътъ на инструментиранието се обуславя отъ вида и характера на тоновитѣ мисли и идеи. Първиятъ, който почна да третира отдѣлнитѣ инструменти самостоятелно и ги направи носители на изразители на нюанси, е Хайднъ. Голѣми майстори на това изкуство сж: Бетховенъ, Берлиозъ, Вагнеръ, и въ по-ново време — Римски-Корсаковъ, Рихардъ Штраусъ и др.

Учението за инструментирание учи за обема, техниката и особеноститѣ на отдѣлнитѣ инструменти и тяхното групиране. Отъ не многото